

staa mange Forlegenheder i Tilfælde af en Studsmaalsbogs Fortællingen, eller naar Lyendet med loelig Grund forlader Tjenesten, uden at Husbonden vil høre Paategningen". Naar man, som sagt, ikke vil gaa ud fra den ubetingede Forudsætning, at enhver som helst Husbond, der søger et borttrømt Lyende, og den nye Husbond, som har antaget dette Lyende, har Retten paa sin Side, ville disse Bestemmelser efter Flertallets Mening ikke kunne forsvares. Hvis der derimod skulde træffes Bestemmelser for at sikre Husbonden en lettere Afgang til at faae sin Ret overfor et Lyende, der havde forladt hans Tjeneste, og i det Hele taget for at faae Ret overfor et Lyende, der paa hvilken som helst Maade har misligholdt sin Kontrakt, mener Flertallet, at dette nærmest maatte ske derved, at Lovgivningen tilbød en saadan Husbond det Offentliges Bistand dertil. Dette kan ske paa forskjellig Maade; jeg skal blot antyde et Par faadanne. Det kan ske derved, at Politiet er Husbonden behjælpeligt med at opspore det borttrømte Lyendes Opholdssted; thi hvad der særlig klages over, er, at Lyendet, der forlader sin Tjeneste, har saa lett ved at gjøre sig usynlig. Ligeledes kan det Offentlige være Husbonden behjælpelig ved at gjøre Sagens Førelse kortere. Den kan lettes paa forskjellig Maade, uagtet den allerede nu er lettet derved, at disse Sager behandles som private Politisager; paa hvilken Maade dette kan ske, skal jeg imidlertid ikke nærmere gaa ind paa. Erdelig kunde det paalægges den nye Husbonde at tilbageholde i Lyendets Løn den Erstatning og de Bøder, som Lyendet maatte ifalde paa Grund af Misligholdelse af Kontrakten om den tidligere Tjeneste. Videre mener Flertallet ikke, at den nye Husbonds Pligt burde udstrækkes, men for at faae denne Pligt fra den nye Husbonds Side opfyldt, kunde det Offentlige yde Husbonden en Bistand. Naar imidlertid en saadan Bistand blev ydet Husbonden fra det Offentliges Side, burde en tilsvarende Bistand ydes Lyendet, naar dette søgte sin Ret mod Husbonden, og i det Hele mener Udvalget, at, forsaavidt Revisionen af Lyendeloven bliver fuldstændig, bør den foregaa i lige Grad med begge Parter's Lær for Die, og saaledes, at begge Parter stilles lige, saa at der ikke paalægges den ene Part strengere Byrder end den anden, og ikke tilbydes den ene Part større Fordele, Lettelser, Begunstigelser end den anden Part. Dette er en almindelig Grundsatning, der bør anvendes, hvis en Revision af Lyendeloven findes tilraadelig. — Om Forslaget af det ærede Medlem for Histed Amts 2den Valgfreds (Sagd) skal jeg kun sige, at Udvalget, som allerede bemærket, ikke finder Anledning til udtrykkelig at opfordre Ministeren til at forelægge et Lovforslag om Forandringer i Lyendeloven, men indskrænker sig til at opfordre ham til at tage Forholdet under Overveelse og eventuelt at forelægge Rigsdagen Lovforslag derom. Jeg skal iøv-

rigt afvente, hvad det ærede Medlem maatte anføre til Begrundelse af sit Standpunkt, og forbeholde mig nærmere at inødegaa det.

Sagd: Det Forslag, jeg har tilladt mig at stille til Udvalgets tredie Indstilling, gaar, som det høie Thing vil have bemærket, ud paa at foranledige en mere bestemt Udtalelse af Thinget end Udvalgets Indstilling. Denne sidste giver jo ikke Thinget nogen som helst Leilighed til at udtale nogen Ansuelse om Sagen, ei engang om, at Thinget anser en Revision af Lyendeloven for tilraadelig, men henstiller kun dette Spørgsmaal til den høitærede Justitsministers Overveelse. Man tør nu dog vel antage, at en Udtalelse af selve Thingets Mening om denne Sag vil være af største Betydning og Vægt for Sagens Fremme. En Henstilling til den høitærede Justitsminister har jo allerede fundet Sted, men, som vi alle vide, er en saadan Henstilling af liden faktisk Betydning, navnlig i det foreliggende Tilfælde, da det maa erindres, at den sidste betydningsfulde Forandring i Lyendelovgivningen, Loven af 29de Marts 1867, blev fremkaldt ved Initiativ fra Thinget, uden at den daværende Justitsminister egentlig ønskede det, og den hele Retning i Lyendelovgivningen, som her er Tale om at forandre, har jo saa ofte fundet Talsmand her i Thinget og blandt Andet ogsaa i dette Dieblit fra den ærede Ordfører, at det dog vist neppe vil, falde nogen Justitsminister ind, hvorlænge han end overveiede det, at fremkomme med noget Lovforslag, naar han ikke har Grund til at vente, at det vil finde Tilslutning fra Thingets Side. De Læder ere jo forbi, da Thinget understøttede et Lovforslag af Genhyn til Justitsministeren, naar det ei selv ønskede det skulde fremmes, og saa meget mere i et Spørgsmaal af saa stor folkelig Betydning som dette. Thi jeg anser denne Sag for et Folkeanliggende fremfor noget Andet, der i mange Aar har været for heri Thinget. Det angaar den store Samfundsklasse, som dels befinder sig i Lyendeforholdet og dels udgaar derfra til Almuebefolkningen som Dagleiere, Indsiddere o. l., og hvis moralske og fysiske Udvikling til en dygtig og hæderlig Arbejderstand er i højeste Grad afhængig af den lange i Lyendetjeneste tilbragte Tid. Det angaar dernæst et faavel i Familielivet som i Hjemmet dybt indgribende Forhold, der har stor Betydning for ethvert Hjem i Danmark, hvor der overhovedet findes et Lyende, men allermest for Landbefolkningen, for hvilken det næsten er et Livsspørgsmaal. Naar derfor i Erkjendelsen deraf næsten samtlige Landboforeninger i Danmark gjennem de forskjellige Egnes herværende Repræsentanter have andraget om det høie Things Medvirkning til denne Sags bedre Ordning, kan jeg virkelig ikke finde det rigtigt, at vi skyde denne Sag fra os blot med en Henstilling til Justitsministerens Overveelse. Jeg maa